

Mor, musiker – og medisiner på deltid

Livet består av klassisk musikk for Grethe Lied, hennes to døtre og ditto sønner. Konserter og solistopptredener står i kø for talentene. – Til tider har vi det nok travlere enn familier flest, sier legemoren.

Livet er mer...

Tips oss om utenomfaglige aktiviteter på telefaks 23 10 9040 eller e-post: tidskriftet@legeforeningen.no

For Grethe Lied er det god tid til barna som har førsteprioritet, dernest er musikken blitt familiens fellesnevner. Hun mener det er et kunststykke i seg selv å kombinere rollene som mor, musiker og medisiner. Derfor har hun foreløpig valgt å utøve legegjerningen på deltid. Lied tiltrådte nylig en stilling som medisinsk seniorrådgiver i Posten Norge BA i Oslo. Hun tror hverdagens puslespill og mange omsorgsoppgaver er kompetansegivende for yrket.

– Vår familie har en timeplan hvor ingen uke er lik den annen. Kabalen krever elastisitet, kreativitet og evne til krisehåndtering. All planlegging som må til for at barna skal få utvikle seg uten at noen blir forfordelt, utfordrer mine egenskaper som leder. Ikke minst har det å ta barna på alvor gitt meg evne til å innrømme feil, konstaterer hun.

På talentskole

Barna kom forholdsvis tett. I dag er Peter 14 år gammel, Amelie er 11, Joakim ni og Sandra sju år. Den yngste spiller cello, de tre andre har valgt fiolin som hovedinstrument, mens mor spiller klaver. Alle tilbringer de betydelig tid ved Barratt Dues Musikkintutt i Oslo. Barna får undervisning for å forberede sine mange opptredener som solister eller i samspill med instituttets junior- og barneorkester. Kvintetten tar også på seg oppdrag der de opptrer sammen på scenen. Moren er sjåfør og akkompagnatør.

Etter prøvespill er de fire barna tatt opp som elever ved den såkalte Talentskolen. Den drives i samarbeid med Oslo kommunale musikk-skole og har et pedagogisk opplegg som kan sammenliknes med hvordan Den Norske Opera tar tak i unge, lovende ballettdansere.

Barna i familien Lied startet som instrumentalister allerede ved tre års alder. Peter var først ute. Da ble mor Grethe bedt om å være akkompagnatør ved Bærum musikk-skole, som skulle prøve ut en ny metodikk for førskolebarn.

Fem blad Lied: Sandra med sin cello, Joakim, Amelie og Peter med hver sin fiolin og mor Grethe Lied som akkompagnatør og sjåfør. Foto D. Thorenfeldt

– Suzuki-metoden er japansk og baserer seg på at vi lærer å snakke før vi kan lese; derfor kan vi lære å spille før notene. Jeg var skeptisk i begynnelsen, men opplevde at det å nærme seg instrumentet gjennom lek var en barnekjærlig pedagogikk. Siden har alle mine egne barn deltatt i tilsvarende undervisning.

Vanskelige valg

Selv har Grethe Lied spilt piano siden hun var seks år, blant annet som solist i Bergen filharmoniske orkester. Et høydepunkt var da hun som 18-årig utvekslingselev i USA spilte Griegs a-moll konsert, sammen med musikere i Chicago symfoniorkester.

– Jeg var i sterk tvil om jeg skulle bli lege eller musiker. Ja, det hender ennå at jeg lider valgets kval. Derfor er jeg opptatt av at barna skal slippe å ta store beslutninger om fremtiden i ung alder, ikke minst å måtte ta konsekvensene av sine valg. Det er ikke min intensjon at de skal bli profesjonelle musikere. Drømmer kan barna selvsagt ha, men på sine egne premisser.

Til tross for de unges iver og engasjement går det mye tid til musikken. Dette skaper dilemmaer: – Plutselig befinner familien seg

i en situasjon hvor det satses mye. Hvor mye skal vi egentlig investere? Jeg spør stadig barna om vi prioriterer riktig. Samtidig erkjenner jeg at åpenheten kan være fiktiv. Kanskje vi voksne formidler en underforstått forutsetning om hva familien skal fylle tiden med, og at mine sønner og døtre dras inn i et løp? De er svært forskjellige. Jeg har hele tiden vært opptatt av bredde, og at de skal få tid til lek med andre barn. Døgnets timer viser at det ofte blir umulig.

Musikalsk reise

Grethe Lied har erfart at det er andre holdninger til dem som satses på klassisk musikk enn til familier som driver idrett på et høyt nivå. – Vi må i sterkere grad forsvare våre valg. Tidligere syntes jeg det var urettferdig. Nå sier jeg heller at vi får

være oss selv, og at vi i fred får drive med det vi synes er gøy. Forhåpentligvis vil det bli mer stuerent å bruke store deler av fritiden på aktiviteter som er stemplet finkultur, sier hun.

Familien bor i Bærum og merkelappen «fink og vellykket» synes nærliggende. Lied trekker på smilebåndet av en slik karakteristikk. – Det er trolig en myte at medisinerer er spesielt musikalske. Kulturbakgrunn, foreldrestimulans og den generelle skolefinkheten kan være like viktige årsaker til at barn fra legefamilier lærer seg å spille et instrument. Men de kunstneriske aspektene ved musikken handler om mye mer enn å beherske teknikk og håndverk, understreker hun.

Hennes egne barn har så avgjort vist talent så det holder. Likevel vil de som har opplevd familien i konsertsalen bruke ganske andre ord om sine opplevelser: Glede, inderlighet og intensitet synes dekkende.

– Vår fasit er at musikken er en gave hele livet. Hvor denne spennende reisen fører hen, vet vi ennå ikke. Og våre valg må hele tiden kunne revurderes, sier Grethe Lied.

– Kari Ronge, *Tidskriftet*
kari.ronge@legeforeningen.no